

EDİTÖRDEN

Ateşin bulunmasında, ilk tekerleğın yapılmasında, yazının tasarlanmasında ve milyonlarca yıllık uygarlık serüveninin tüm süreçlerinde insanın çabası yaratıcı olmuştur. Taş devrinden atom dönemine kadar karmaşık ve ayrıntılı gelişmeler içerisinde; bilimsel ve bedensel çabası, işgücü ve emeği ile insan önemli belirleyen olmuştur. Bilim ve kültürü bir tek insan değil, milyonların emeğine dayanan insan toplumu yaratmıştır.

Ekonomi-politikçiler “emek bütün zenginliğin kaynağıdır” derken maymundan insana geçişte de emeğin rolü başattır. Emek bütün insani varoluşun en temel koşuludur ve bu o ölçüdedir ki, bir bakıma; “insanı emek yaratmıştır” demek durumundayız. Önceleri insan doğayı anlamaya ve sonrasında da değiştirmeye yönelirken, yalnız doğaya değil kendi toplumsal süreçlerine de egemen olabileceği düşüncesini yakaladı.

Emek bu kadar üreten, yaratan bir değer ise; kendi üretim sürecinde tükettiği emek gücünün yeniden üretimi de bir o kadar gereklidir. Emeğin üretim sürecine yeniden katılabilmesi, tüketilen emek gücünün ertesi gün aynı sağlık koşulları ile, aynı şekilde devam ettirilebilmesi için yeniden üretilmesi, üretilmesi gerekir. Böyle bakınca, işçi sağlığı sorunu işçiler ve emekçiler açısından ya da genel olarak çalışanlar açısından insanlık tarihinde yer alırken işverenlerin sorunu da sermayenin yeniden üretimi şeklinde kendini tanımlar.

Sınıfsal bir kristalizasyonla tanım kendini ortaya çıkartırken, kapitalizmin yapısalından kaynaklanan “tehdit”ler de çalışanların sağlığına yönelik tehditler olarak karşımıza çıkar.

Kendini yeniden üretme çabası veren emek ile, sermayeyi yeniden üretme çabası verenler arasında her dönem olduğu gibi güncelliğimizde de karşılıklı konumlanmalar görünür hale gelir. Şöyleki: “2002 yılı Türkiye Bütçesi” ile sağlık, eğitim ve yatırım harcamaları son derece kısıtlanmaya çalışılırken bütçe de amaçlanan küçülme ile çalışanlara daha az ücret, işten atılmalar, sağlığın alt yapısının daha da bozulacağı günler ve ortamlar reva görülmektedir. “Artık Hiçbirşey Eskisi Gibi Olmayacak” sözleri ile 11 Eylül 2001 tarihi uzun yıllar ekonomik, sosyal, siyasal, askeri, dinsel, etnik, etik, teknik olarak tartışılacak olsa da hükümetler bütçelerini şimdiden savaşa endeksledi bile. ABD ve İngiltere’nin saldırısı yalnızca bombalanan Afganistan halkına zarar vermekle kalmıyor. İktisatçılar Afganistan’a saldırının her İngiliz’e en az 200 sterline mal olduğunu belirtiyor. Aynı İngiltere’de 11 Eylül saldırısının ardından 36.000 işçi işsiz kaldı. Bu rakamın yıl sonuna kadar 100 bini bulması bekleniyor. Yani nerede olursa olsun krizin ve de savaşın yükünü çalışan emekçiler çekiyor.

Sermayenin “demokratik” görüldüğu ülkelerden İsveç’te de iç politikada büyük sermayenin çıkarlarının gözetildiği politikalar egemen olmaya başladı; İsveç Barış Derneği silah tekellerinin Umman, Kuveyt, Bahreyn gibi diktatörlere silah sattığını açıkladı. “İsveç ölüm ihraç ediyor” belirlemesi İsveç’in Avrupa Birliği’ne üye olmasından sonraki dönemde açıkça yürütülen ve sağlığın ölümle ikame edildiği bir çizginin sloganı oldu.

Görüldüğu gibi ekonomik kriz ve savaş ortamı emekçilere yine işsizlik, yoksulluk, açlık olarak yansıdı/ yansıyacak. Bunların herbiri sağlığın altyapısının bozulduğunun göstergesidir. Yaşamsal ihtiyaçlarını dahi karşılamada güçlük çeken çalışanlar; koşulları hergün daha da ağırlaşan ekonomik kriz ile birlikte dünyanın içine sürüklenmek istendiği yeni bir paylaşım savaşının da bedelini ödemeye çağırılıyor. Bu çağrıya; kendi toplumsal süreçlerine de egemen olabileceği düşüncesini yakalamış olan insan, üretken emeği ile cevap vermelidir.

Bir sonraki sayıda buluşmak dileğiyle üretken, barışık ilişkiler içerisinde dostça kalın!